temma pealik — et kül teadmata — Jummala käsfu peale sedda kelanud.

Teisel hommikul käskis pealik köik ommad soldatid sure kassarmi howi täies mundris kokku tulla. Immetelledes tullid soldatid, ja ei wöinud möista, mis se isseärraline munserdamine piddi tähhendama. Kui soldatid püssi al seisid, tulli pealik hobbuse seljas, tössise näuga ja nagu sures järrelarwamises, wäe hulga ette. Temma käes olli seitungi ehk päwa-leht. „Soldatid!“ ütles ta selge ja lahke heälega, „minnul on teile middagi räkida, mis meie rüggemendile sureks auuks on.“ Ja nüüd lugges ta sedda luggu waeset tekäijast ette, mis kellateggia Jöts seitungi lehte olli lasknud üllespanna. Seal ta tännas tundmata soldatit, kelle nimmi temmal teadmata olli, ja kellest ta agga ni palju meles piddand et ta 37mast rüggemendist ehk polkust olli. „Ja nüüd,“ ütles pealik, „pallun ma sedda auwäärt soldatid, kes ni helde olnud, ette astuda.“ Mitte üks mees ei likunud, agga köikide silmad pörasid Oswaldi pole, kes kahwatand näu ja tuksuwa süddamega teistega reas seisis. „Soldat Oswalt,“ hüdis pealik, „astu ette!“ Oswalt teggi, kuida kästi. „Sinna, ja ei kegi mu, olled se tundmata waese tekäija heateggija, sedda tunnistab mulle mo südda sinnust; rägi töt, kas on öige?“ „Ma ollen se mees, auwäärt pealik,“ wastas Oswalt allandlikult. „Noh, mo poeg, ja

olled hästi teinud! Tulle, anna mulle kät; tännasest päwast sadik wöid sa Pariisi-linna minna, ni saggedaste, kui agga ial tahhad ja sünnib.“ Nende sönnadega sirrutas pealik kät ja hakkas süddamelikku armastusega ta ümber, ja aunstas tedda köikide nähhes nagu omma sõbra. Se pääw ei läinud ennam soldatite melest ärra. Sest ajast olli Oswalt köitidest armastud ja aunstud, ja kegi ei jullend tedda ennam ta jummalakartuse pärrast pilgata. Kui Oswalt mönne ku pärrast tenistusest lahti sai, ja Ruangi linnast ärra läks, kurtis köik rüggement tedda tagga, ja mönne wanna sõamehhe silmad korjasid wet täis, kui se „tru südda“ — selle nimmega tähhendati nüüd Oswaldi — omma seltsimeestega jummalaga jättis. Ja linnas ühhes majas olli ka leinamist, se olli kellameistri Josepi Jötsi jures, kes wagga soldati läbbi köige suremast willetusest olli peasenud ja nüüd omma önneliku ellusseisuse eest tedda ja Jummalat südda mest tännas.

Ja sinna, armas luggija, mis sa mötled sest sündinud asjast, kellest sulle julgeste wöin kinnitada, et tössi on? Sest Oswalt isse ellab alles ja on weel praegu ommal maal Piiblikoggudustes Jummala sönna wäljalautamise jures tenimas. Eks se olle nönda, kuida prohwet Jesaia jubba wannal ajal öölnud: „Ka se on wäggede Jehowa käest wälja tulnud, temma on immeliku nöu piddanud, sedda tössist asja on ta surels teinud.“

Eesti-maa-rahwa Kalender 1870, lk. 28